

U C H W A Ł A L X V / 3 1 2 / 2 0 2 2
Rady Miasta i Gminy Prochowice
z dnia 26 października 2022 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2022 r.poz.559 z późn.zm.) art. 229 pkt 3 , art.237 i 238 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.-Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.z 2022 r. poz. 2000) oraz § 104 § Statutu Miasta i Gminy Prochowice uchwała się, co następuje :

§ 1.

Po rozpatrzeniu skargi osoby fizycznej wniesionej w dniu 5.10.2022 r. do Burmistrza Miasta i Gminy Prochowice i 07.10.2022 r. do Wojewody Dolnośląskiego , przekazanej następnie zgodnie z właściwością przez Burmistrza (10.10.2022 r.) i Wojewodę Dolnośląskiego (13.10.2022 r.) do Przewodniczącej Rady Miasta i Gminy Prochowice, po zapoznaniu się ze stanowiskiem Komisji Skarg,Wniosków i Petycji w sprawie zarzutów zawartych w skardze , Rada Miasta i Gminy Prochowice uznaje skargę za bezzasadną, z przyczyn określonych w uzasadnieniu do niniejszej uchwały.

§ 2.

Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady Miasta i Gminy Prochowice do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi .

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia .

Przewodnicząca
Rady Miasta i Gminy Prochowice

Maria Maćkowiak

UZASADNIENIE

Rozpoznając skargę, o której mowa w § 1 uchwały Rada Miasta i Gminy Prochowice uwzględniła opinię Komisji Skarg, Wniosków i Petycji. W pierwszym rzędzie podkreśla się, że nie należy do kompetencji Rady dokonanie oceny rozstrzygnięcia o wniosku złożonym przez skarżącą poprzez pozostawienie wniosku bez rozpoznania. Rada Miasta i Gminy Prochowice nie jest organem wyższego stopnia względem upoważnionego organu do prowadzenia przedmiotowych spraw związanych z wypłatą dodatków węglowych, a nadto ten przewidziany prawem sposób załatwienia wniosku nie podlega zaskarżeniu w administracyjnym toku instancji. Powyższe spostrzeżenie dotyczy również braku kompetencji do dokonywania tego rodzaju oceny przez organ stanowiący jak i organ wykonawczy gminy.

Ocena zatem zasadności skargi dotyczy zachowania Dyrektora Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej wobec skarżących. I tu wskazać należy, iż niewątpliwie trudność dokonania oceny zasadności skargi wynika z faktu, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia z twierdzeniami skrajnie ze sobą sprzecznymi – „słowo przeciwko słowu”. Z wyjaśnień złożonych przez Dyrektora MGOPS wynika, że jej reakcja miała na celu uspokojenie rozmowy odbywającej się w pokoju obok, a podnoszone przez skarżącą zarzuty słowne pod adresem kierowanego przez Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej były krzywdzące i jako takie nie mogły prowadzić do zakończenia wymiany zdań w sposób satysfakcjonujący dla obu stron. W opisanych okolicznościach nie sposób zatem uznać, że Dyrektor nadużyła prawa ani też że jej zachowanie było nieetyczne. W szczególności Dyrektor MGOPS wdając się w rozmowę ze skarżącą broniła stanowiska zajętego w sprawie wniosku skarżącej o wypłatę dodatku węglowego, które to stanowisko zdaniem Dyrektora oparte było na obowiązujących przepisach prawa, a dyrektor musi postępować w oparciu o przepisy prawa i w granicach określonych prawem. Z podanych względów skarga nie może zostać uznana za zasadną, tym bardziej że nigdy w przeszłości nie odnotowywano żadnych skarg na zachowania Dyrektora, co czyni dodatkowo jej wyjaśnienia wiarygodnymi.

Tym niemniej, Komisja rekomendując Radzie uznanie skargi za bezzasadną, proponuje jednocześnie zwrócić się do Burmistrza Miasta i Gminy jako osoby wykonującej czynności ze stosunku pracy wobec Dyrektora Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej o przeprowadzenie z Dyrektorem rozmowy pouczającej o powinnościach urzędniczych i zasadach etyki, tak aby nigdy w przyszłości nie zachodziło nawet podejrzenie o niewłaściwe zachowania na zajmowanym stanowisku pracy.

W przedstawionym stanie rzeczy uznanie skargi za bezzasadną jest uzasadnione.